

e?

let ohållbara i det in-
ch det människoideal
förutsatt i dagens po-
pen entreprenör som
förväntas producera.
smarta manövrer ska
adskarriär. Kapa åt sig
än sina kolleger. Lyck-
arn i en lite bättre sko-
s barn. Hitta en pen-
växer lite mer än ge-
så vidare.

nerar denna individ.
ram genom livet med
"är jag för pengarna?"
a fallet Borg visar att
bilden. För kommer
ivid tillräckligt nära
tt han inte ens styr
ren till sin spets sam-
ets allmakt med sub-
t.

tsen? Att vi, för att
retikern Timothy
änka vår framtida
a sätt. Den liberala
(gemensamt finan-
om en sammanslut-
da individer (ra-
na, ansvariga för
) har inte bara allt
r samhället fak-
kså på hur fram-
sas.

bara på Me too-
dis-läckan, utan
och det som kall-
skligheten håller
egna möjlighets-
äger

om
in får
Och:
else".
son

k esse non videri
tt synas.

är elegant, om
re slaget. Lus-
nde har fått lite
nen om roma-
gång har läst
o och med
minns Georges

nd
a
il
an.
lin

Ellen Norlund i "Limmerskan" på Malmö dockteater.

Minnen i miniatyr

Det är verkligen ett laborato-
rium med koncentrerat allvar
kring det som förevisas.
Ändå är stämningen både
ljus och trygg. Fotokopior
ligger utströdda på golvet,
suddiga foton, små lampor,
förstoringsglas, pappersbitar
med skrivna ord, teckningar
och klipprester. Överallt lim-
förpackningar.

Det handlar om livet,
döden och vad en kan göra
med materialet lim.

Ellen Norlund inleder med
att sjunga *Didos* klassiska
aria om glömska och död,
"Remember me".

Här är sorg, men
framförallt
ensamhet. En
pappa är troligen
död. Allt verkar
öde. Stelnade
limdroppar glän-
ser som kristal-
ler eller tårar.

På väggen projicerade
foton, pekaren far över
bilden, letar spår, söker
i tomrummet, följer händer-
nas konturer där de möts.
Det välbekanta framstår i ett
slag som främmande nu när
det slagits i bitar.

Ellen Norlund har tidigare
arbetat med scenkonst för
unga, experiment, publik-
deltagande, nu senast inom
ramen för performance-
gruppen *Universalsköte*.
I Malmö är hon *Glue girl*, en
wonderwoman i lång, fladd-
rande cape, säker, lugn och
utan förställning.

Av bitar, minnen och skräp
bygger hon tålmodigt ett
slags flickestetik som är full

av yttersta omsorg och som
går en djupt till sinnet.

Limmerskan binder ihop sitt
namn i skrivstilens slingor av
ringlande klister. Små
magiska akter till ljud och
musik, pyttesmå uppmärk-
samheter som adderas gör
en helt igenom annorlunda
kväll.

Först är vi bara publik men
under kvällens andra del får
vi själva gå runt och kolla på
allt som är byggt, gjort och
uttänkt. Den pyttelilla mobil-
telefonsscenen, den mörka

korridoren mot
limkällan, de små
meddelandena,
de spröda skalena,
den lilla lampan,
gömmor och kry-
pin och allt som
finns för känslan,
blicken, hörseln
och så limvarian-

terna på kända teman.

Tyvärr, eller tack och lov,
kan *Limmerskan* bara visas
för tjugo personer åt gången.
Byggt på plats kan det inti-
ma rummet heller inte gå på
turné.

Malmö Dockteater utökar
dock sin sceniska repertoar
med ytterligare ett material
och en känslighet för tidens
alienation. Klistra ihop det
som gått sönder, vara en-
samma ihop? Det låter sorg-
ligt, men jag lärnar källar-
scenen i det
gamla gara-
get närmast
visslande.

Barbro
Westling

TEATER

» Limmerskan

Manus, regi och i rollen:

Ellen Norlund

Scen: Malmö dockteater

Speltid: 1 tim